

ks. Jerzy Welna SCJ
Odpowiedzialny za formację ciągłą

PROGRAM FORMACJI NA 2012 ROK

„WSPÓLNOTA SERCAŃSKA - DOM I SZKOŁA KOMUNII”

„W Kościele jesteśmy wezwani, by pójść za Chrystusem i być w świecie świadkami i sługami jedności między ludźmi poprzez braterską wspólnotę. W to życie wspólnotowe angażujemy się dobrowolnie dzięki darowi Ducha. Jego natchnienia i wzoru szukamy we wspólnocie uczniów zgromadzonych wokół Pana i pierwszych wspólnotach chrześcijańskich.

Trwali oni w nauce Apostołów i we wspólnocie, w łamaniu chleba i modlitwach... Ci wszyscy, co uwierzyli, przebywali razem i wszystko mieli wspólne. Sprzedawali majątki i dobra i rozdzielali je każdemu według potrzeby (Dz 2,42-45)” (Konstytucje SCJ, nr 59).

Kościół naszym domem

Temat tegorocznego programu duszpasterskiego brzmi: Kościół naszym domem. We wprowadzeniu do programu abp Stanisław Gądecki napisał: „Najprościej mówiąc, chodzi o większe zadomowienie wiernych w Kościele i o większe udomowienie Kościoła. Tym razem chcemy nauczyć się – w oparciu o słowo Boże – praktyki ewangelijnego braterstwa między ludźmi, bo przecież w każdej wspólnocie, szczególnie zaś we wspólnocie religijnej, musi być duchowe zespolenie. Pragniemy odnowić w duchu Ewangelii relacje między pasterzami, prezbiterami, diakonami, osobami życia konsekrowanego i wiernymi świec-

rimi. Wiemy też, że każda rana może się zagoić, jeśli otworzy się serce na środki zbawienia. Chcemy tworzyć lub ożywiać w naszych wspólnotach struktury komunijne (...), jako narzędzie dane Kościołowi po to, by wszyscy, którzy do Niego należą, brali odpowiedzialność za Jego autentyczny kształt i byli świadomi tego, że przekaz wiary jest misją całej wspólnoty wierzących. Odpowiedzialność tę można ponosić jedynie wtedy, kiedy uznajemy, szanujemy i kochamy Kościół. Stwarza ona możliwość pełniejszego realizowania przez wiernych ich powołań, darów, talentów i charyzmatów. Całe to bogactwo ma służyć budowaniu tu i teraz królestwa Bożego” (Komisja Duszpasterstwa Konferencji Episkopatu Polski, Kościół naszym domem, Poznań 2011, s. 9).

„Zgromadzenie nasze z natury jest Instytutem apostołskim. Dlatego też oddajemy się chętnie na służbę Kościoła w jego różnych zadaniach duszpasterskich” (Konstytucje SCJ, nr 30). Dla naszej polskiej Prowincji oznacza to także uczestniczenie w realizacji programów duszpasterskich Kościoła. Jesteśmy bowiem świadomi, że profesja zakonna wzmocniła nasze włączenie do wspólnoty kościelnej i zobowiązuje do gorliwej służby Kościołowi. Sugestie płynące z tegorocznego programu duszpasterskiego są dla nas inspiracją w pracy formacyjnej i duszpasterskiej oraz okazją do dzielenia się naszym doświadczeniem komunii w duchu *Sint unum*.

Powołani do życia we wspólnocie

Jezus spędził całą noc na modlitwie do Ojca, zanim wybrał spośród swoich uczniów apostołów. Ustanowienie Dwunastu to ważny moment w historii zbawienia. Jezus w jedności z Ojcem wybiera tych, którzy po Jego odejściu do nieba będą kontynuowali misję zbawczą. Jest to wielki zaszczyt, ale zarazem ogromna odpowiedzialność. Zadaniem wybranych jest głoszenie Dobrej Nowiny: „Idźcie na cały świat i głosście Ewangelię wszelkiemu stworzeniu!” (Mk 16,15).

Do tej wspólnoty Dwunastu odwołują się nasze Konstytucje, mówiąc o życiu wspólnotowym w ramach Zgromadzenia: „... natchnienia i wzoru szukamy we wspólnocie uczniów zgromadzonych wokół Pana i pierwszych wspólnotach chrześcijańskich” (Konstytucje SCJ, nr 59). Z wybranych apostołów Jezus tworzy wspólnotę na wzór komunii z Ojcem. Apostołowie towarzyszą Jezusowi w Jego działalności i pokazują, że On jest dla nich najważniejszy. Dla Niego byli zdolni zostawić swoje rodziny, domy, pracę, dobra materialne. Jezus ma dla nich większą wartość niż rodzina, zawód i własne życie.

Trzeba więc, abyśmy mieli świadomość, że każda nasza sercańska wspólnota ma charakter nadprzyrodzony, gdyż w niej obecny jest Chrystus, który nieustannie obdarza nas swoją miłością. Miłość jest najcenniejszym darem Serca Jezusowego. Jezus pragnie, abyśmy kształtowali nasze życie na wzór Jego miłości: „Przykazanie nowe daję wam, abyście się wzajemnie miłowali, tak jak Ja was umiłowalem” (J 13,34). Taka miłość jednoczy, przekazuje innym doświadczenia komunii z Bogiem i braćmi i otwiera drogę do budowania Kościoła – komunii. Jeśli chcemy pozostać wierni Bożemu zamysłowi, jeżeli też chcemy odpowiedzieć na najgłębsze oczekiwania świata, mamy uczynić Zgromadzenie Księży Najświętszego Serca Jezusowego domem i szkołą miłości i komunii.

Życie wspólnotowe jest komunią życia

Konstytucje zachęcają nas, byśmy napełniali się „miłością Chrystusa i wsłuchiwali się w Jego modlitwę *Sint unum* (Konstytucje SCJ, nr 63). „Nasze życie wspólnotowe pozostaje w służbie misji apostoelskiej w duchu właściwego nam powołania” (Konstytucje SCJ, nr 61). „Jest rzeczą ważną, aby każdy na swoim stanowisku był świadom, że jest wysłannikiem swej wspólnoty” (Konstytucje SCJ, nr 62). Naszym zadaniem jest budowanie wspólnot, które mają być „ogniskami życia ewangelicznego”, otwartymi na przyjmowanie darów Ducha Świętego. Duch

Święty, zstępując na uczniów zebranych w Wieczerniku wraz z Maryją, nappełnił Kościół żarem miłości. Od tej chwili jawi się jako wspólnota braterska i komunია w jednościi, mająca jedno serce i jednego ducha.

Tematyka obecnego roku formacji ciągłej stanowi okazję, aby zastanowić się nad jakością naszego życia wspólnotowego i postawić sobie pytanie: Czy moja wspólnota staje się coraz bardziej jednym sercem i jedną duszą? „Słuszne jest, aby wspólnota się nad tym zastanowiła. Z faktu, że składamy taką samą profesję, wynika zobowiązanie do tego, aby każdy z nas zainteresowany był powołaniem, którym żyjemy. (...) Właśnie na poziomie wspólnoty trzeba o tym rozmawiać, weryfikować, stymulować, rozwijać, starać się, aby te rzeczywistości przeżywane były radośnie i wspaniałomyślnie. A wtedy wspólnota rośnie. Rośnie nie zewnętrznie, powierzchownie, ale od środka, w sercach zakonników, którzy stają się coraz bardziej jednym sercem i jedną duszą. Musi być jednak jasne, że to jedno serce, którym się stają, jest Sercem Chrystusa, a nie Janka czy Władka... Wszyscy mamy serce, ale Serce Chrystusa jest sercem wszystkich. Jest więc konieczne, abyśmy konfrontowali Serce Chrystusa z własnym sercem. Dopóki nie ma całkowitej harmonii mojego serca z Sercem Chrystusa, nie może być komunii z sercami braci i sióstr. Jeśli harmonia serc nie jest umotywowana tym jednym Sercem, istnieje ryzyko, że życie wspólnotowe stanie się czymś zupełnie innym, że nikogo nie będzie uświęcać, a tylko powodować podziały i konflikty” (Anastasio Ballestrero OCD, Zjednoczeni z Sercem Chrystusa, „Życie konsekrowane” 3/1998, s. 38-39).

Za wzorem o. Leona Dehona

Ojciec Założyciel podkreśla w Dyrektorium duchowym, że każdy sercanin ma obowiązek troszczyć się o zachowanie miłości i jednościi serc przez uprzejmość i dobroć we wzajemnych kontaktach oraz przez usługowość i życzliwość wobec współbraci.

Warto również zwrócić uwagę na zalecenie związane z rekreacją. „Kończąc nawiedzenie Najświętszego Sakramentu po obiedzie i kolacji, każdy poleci się w sposób szczególny Boskiemu Sercu Jezusa, aby dobrze spędzić rekreację jako jedno z najważniejszych ćwiczeń dnia, ponieważ podczas niej łatwo można popełnić wiele uchybień, jak również dzięki łasce Bożej ćwiczyć się w wielu cnotach” (Dyrektorium duchowe, 232).

Ojciec Leon Dehon przekazał Zgromadzeniu ducha komunii w życiu wspólnotowym. Jesteśmy w tym roku w szczególnie sposób zaproszeni do doskonalenia naszego życia wspólnotowego, zgodnie ze wskazaniem Konstytucji SCJ:

- „Nasze życie wspólnotowe nie jest tylko środkiem: chociaż ciągle musi się doskonalić, jest najgłębszą realizacją naszego życia chrześcijańskiego. Pozwalamy się przepoić miłością Chrystusa i wsłuchujemy się w Jego modlitwę *Sint unum*: staramy się uczynić z naszych wspólnot prawdziwe ogniska życia ewangelicznego” (nr 63).
- „Z pewnością niedoskonali, jak wszyscy chrześcijanie, pragniemy jednak tworzyć środowisko sprzyjające duchowemu rozwojowi każdego (...). Miłość powinna być żywą nadzieją tego, czym inni mogą stać się z naszą braterską pomocą” (nr 64).
- „Przez naszą jedność, mimo powstających konfliktów i przez wzajemne przebaczenie pragnęlibyśmy podkreślić, że braterstwo, którego ludzie pragną, jest możliwe w Jezusie Chrystusie, i że chcemy być Jego sługami” (nr 65).
- „We wspólnocie lokalnej i prowincjalnej będziemy otaczać szczególną miłością naszych współbraci chorych i podeszłych wiekiem” (nr 68).

Wzorem w tej pracy duchowej jest dla nas Ojciec Założyciel. On kochał Kościół i Zgromadzenie: „ze świętym Janem, moim mistrzem i wzorem, powiadam Wam wszystkim: Umiłowani, jeśli Bóg tak nas umiłował, to i my winniśmy się wzajemnie miłować (por 1 J 2,23). Błagam Was z całego serca, w imię uczuć któreście

do mnie żywili, postępujcie tak, aby zawsze miłość święta wśród Was panowała” (o. Leon Dehon, Testament duchowy, 281).

Posługa sakramentu pokuty i kierownictwa duchowego

Sakrament pokuty jest najtrudniejszą i najpiękniejszą posługą kapłańską. Kościół zachęca do odpowiedzialnego i gorliwego pełnienia tej posługi. Cenną pomocą w doskonaleniu sztuki spowiadania i kierownictwa duchowego jest dokument „Kapłan – szafarz miłosierdzia Bożego”, opublikowany w ubiegłym roku przez Kongregację ds. Duchowieństwa. Jesteśmy zobowiązani do ciągłego pogłębiania znajomości teologii moralnej i prawa kanonicznego, pod kierunkiem urzędu nauczycielskiego Kościoła, aby kompetentnie pomagać penitentom w rozwiązywaniu problemów sumienia.

„Od swoich zakonników o. Dehon oczekuje, ażeby byli prorokami miłości i sługami pojednania ludzi i świata w Chrystusie” (Konstytucje SCJ, nr 7). Jest to zadanie trudne i wymagające, ale jednocześnie przynosi wiele radości i wdzięczności ze strony wiernych. Zobowiązuje nas także do troski o nasze życie duchowe i stały rozwój teologiczny i pastoralny. „Posługa sakramentu pojednania, ściśle związana z kierownictwem duchowym, zmierza do podjęcia na nowo, zarówno przez szafarza, jak i przez wiernych, «wędrowki» duchowej i apostołskiej, rozumianej jako paschalny powrót do serca Ojca i jako wierność Jego zamysłowi miłości wobec całego człowieka i każdego człowieka. Chodzi o nowe podjęcie, w sobie i służbie na rzecz innych, wędrowki międzypersonalnej relacji z Bogiem i z braćmi, jako wędrowki kontemplacji, doskonałości i misji” (Kongregacja ds. Duchowieństwa, Kapłan – szafarz miłosierdzia Bożego, 2).

Terminy rekolekcji i spotkań formacyjnych

Rekolekcje

- **Zakopane:** 8-13 stycznia – o. Robert Kycia CMF
 - **Stopnica** (rekolekcje ignacjańskie) – o. Mieczysław Kozuch SJ
- W ramach rekolekcji ignacjańskich można wybrać jeden tydzień:

I Tydzień: 6-14 lutego

II Tydzień: 15-24 lutego

III Tydzień: 25-29 lutego

IV Tydzień: 1-4 marca

- **Stopnica:** 16-21 kwietnia – o. Mariusz Chyrowski CSsR
- **Stadniki:** 20-25 sierpnia – o. Stefan Skórnyg OCD
- **Kluczbork:** 24-29 września – ks. Gabriel Pisarek SCJ
- **Kluczbork:** 15-20 października – o. Ryszard Bożek CSsR
- **Zakopane:** 22-27 października – o. Kazimierz Pelczarski CSsR
- **Kluczbork:** 12-17 listopada – o. Ryszard Bożek CSsR

Rekolekcje rozpoczynają się Mszą świętą sprawowaną w poniedziałek o godz. 15.00. Ćwiczenia rekolekcyjne odprawiamy w milczeniu i skupieniu. Obowiązuje strój duchowny, który jest zewnętrznym znakiem przynależności do Chrystusa. W piątek w czasie kolacji przewidziany jest „vivat”, a później wieczorna wspólna rekreacja. Rekolekcje kończą się w sobotę o godz. 7.00 uroczystą celebracją Eucharystii, połączoną z odnowieniem słów zakonnych.

Spotkanie formacyjne

- **Warszawa I:** 11-12 maja – ks. Janusz Królikowski

Dla roczników I profesji 1993-1999

Temat: **Kapłan – szafarz miłosierdzia Bożego**

Program spotkania w Warszawie:

11 maja

17.30 – Adoracja, konferencja wstępna

18.30 – Kolacja

20.00 – Spotkanie braterskie

12 maja

7.15 – Jutrznia, konferencja

8.15 – Śniadanie

9.15 – Konferencja

10.15 – Kawa

10.45 – Konferencja

12.00 – Msza święta z homilią

13.00 – Obiad

– **Stopnica:** 8 września – o. Stefan Skórny OCD

Temat: **Wspólnota zakonna – dom i szkoła komunii**

– **Pliszczyń:** 15 września – o. Jacek Kiciński CMF

Temat: **Wspólnota zakonna – dom i szkoła komunii**

– **Zakopane:** 6 października – ks. Janusz Królikowski

Temat: Kapłan – szafarz miłosierdzia Bożego

Program spotkania w Pliszczyń, Zakopanem i Stopnicy

9.00 – Modlitwa przedpołudniowa, konferencja

10.00 – Kawa

10.30 – Konferencja

12.00 – Msza święta

15.15 – Konferencja

16.00 – Kawa

16.30 – Konferencja

17.30 – Adoracja

18.00 – Kolacja